

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **R. D.**
státní příslušnost: X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. OAM-947/ZA-ZA11-K01-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. OAM-947/ZA-ZA11-K01-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

mezinárodní ochrany, neboť jeho žádost byla shledána jako nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Žalobce v žalobě namítal, že podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, pročez žalovaný měl vést meritorní řízení a v jeho rámci posoudit žalobcem prezentované důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu, a to s ohledem na skutečnost, že vyšly najevo nové, zásadní skutečnosti, jež nebyly předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Žalobce má z těchto důvodů za to, že žalovaný v rámci správního řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem a dále § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si žalovaný neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují žalobcova tvrzení uvedená v podané žádosti, pak by musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Dále žalobce vytýkal žalovanému neopatření dostatečných podkladů pro své rozhodnutí.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem. Žalovaný uvedl, že při posouzení důvodů opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Žalobce pouze uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá, protože má strach z povolání do armády, neboť mu bratr před dvěma měsíci sdělil, že se na něj ptali dva muži a říkali, aby se po návratu stavil na vojenské správě, žalobce se tedy obává, že se válečný konflikt přemístí z Ukrajiny do X. Žalovaný uvedl, že žalobcem sdělená informace neodpovídá zjištěným informacím o X a jeví se spíše jako účelová. K aktuální bezpečnostní situaci v X žalovaný uvedl, že v době vydání napadeného rozhodnutí i v době vydání rozhodnutí v řízení o první žádosti žalobce, neexistovaly žádné zprávy o tom, že by se konflikt rozšířil mimo území Ukrajiny, v oblasti původu žalobce (X) neprobíhá žádný ozbrojený konflikt a bezpečnostní situace je zde stabilní a pod kontrolou X vlády. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem uváděné důvody v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jsou zcela totožné s uváděnými důvody v předchozím správním řízení. Z těchto důvodů má žalovaný za prokázané, že nebyl povinen uvedené posuzovat meritorně, přičemž sdělení žalobce v průběhu správního řízení svědčí dle žalovaného o účelovosti jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených důvodů navrhnul zamítnutí žaloby.
4. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 10. 7. 2022. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce tehdy uvedl obavu z povolání do armády, neboť mu jeho bratr přede dvěma měsíci sdělil, že se na něj ptali dva muži a říkali, aby se po návratu stavil na vojenské správě. V rozhodnutí ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-668/ZA-ZA11-K01-2022, dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky § 16 odst. 2 zákona o azylu a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany lze zamítnout jako zjevně nedůvodnou. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2023, č. j. 16 Az 13/2022-20.
6. Druhou (opakovanou) žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 21. 10. 2022. K důvodům uvedl, že nikdy nebyl politicky aktivní, je rozvedený, má jednu dceru,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteřá žije s matkou v X. Poslední místo bydliště ve vlasti bylo město X, z vlasti vycestoval přes Rumunsko dne 20. 10. 2019. Žalobce pobývá v ČR nelegálně od ledna 2020, nadále má obavu z povolání do armády. Situace v X je dle žalobce ještě horší kvůli demonstracím. Žalobce dále uvedl, že k nim domů přišly neznámé osoby a hledaly jej, žalobce ani jeho bratr neví, co to bylo za osoby, proč žalobce hledaly, pouze se domnívá, že to může souviset s válkou nebo mobilizací.

7. Dne 16. 1. 2023 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-947/ZA-ZA11-K01-2022, kterým řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil z důvodu nepřipustnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již jeho druhá v pořadí. Žalovaný při posouzení žádosti vycházel zejména z výpovědi žalobce, rozhodnutí OAMP MVČR č.j. OAM-668/ZA-ZA11-K01-2022 ze dne 28. 7. 2022, z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Následně žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný shrnul důvody tvrzené v první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a připomněl i průběh tohoto řízení. Po posouzení důvodů žalobce pro podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konstatoval, že žalobce uvádí stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty vrátit se do X, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavy z přelití válečného konfliktu z Ukrajiny do X a v této souvislosti obavy z mobilizace a povolání do armády, které však byly již správním orgánem v rámci předešlé žádosti posouzeny. Skutečnost, kterou žalobce uvedl jako důvod své opakované žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný hodnotil jako nezakládající se na skutečné situaci v zemi a za pouhé, ničím neopodstatněné domněnky uvedené žalobcem zcela účelově, přičemž odkázal na informace MZV ČR ze dne 2. 9. 2022, č. j. 122984/2020-LPTP, dle kterých v X nedošlo k výkonu vojenské služby. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť tento neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný konstatoval naplnění podmínek § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a shledal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou žalobcem za nepřipustnou. Z těchto důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno výše.
8. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Dle § 10 odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
11. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
13. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu a dále namítl, že je přesvědčen, že pokud by žalovaný zjistil řádně stav věci a opatřil si dostatečné podklady pro své rozhodnutí, jež potvrzují žalobcova tvrzení uvedená v podané žádosti, pak by musel rozhodnout o udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, případně o udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. K těmto zcela obecným, blíže ve smyslu skutkových souvislostí nezargumentovaným námitkám soud uvádí, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě jakých skutečností a úvah dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce byly naplněny podmínky pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tento svůj závěr žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
14. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č. j. 5 Azs 210/2017 – 23). Z uvedeného vyplývá, že žalovaný má povinnost zabývat se jednak tím, zda žádost žadatele obsahuje nové skutečnosti či zjištění relevantní pro případné udělení mezinárodní ochrany, a dále také tím, zda nedošlo k takové změně situace v zemi původu, která by rovněž mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. V nyní projednávané věci soud shledal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval žalobcem uvedeným důvodem, pro který žalobce žádal o udělení mezinárodní ochrany, a napadené rozhodnutí obsahuje rovněž odůvodněný závěr, že žalobce v opakované žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti či důvody relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany. V této souvislosti považuje soud za potřebné zdůraznit, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 10. 2022, v rámci poskytnutí údajů ke své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ani v žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

samotné netvrdí žádné další azylově relevantní důvody oproti předchozímu správnímu řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce ve své v pořadí již druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl pouze to, že má obavu z povolání do armády, neboť k nim domů přišly neznámé osoby a hledaly jej, žalobce ani jeho bratr neví, co to bylo za osoby, proč žalobce hledaly, pouze se domnívá, že to může souviset s válkou nebo mobilizací. Žalobcem tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou tak zcela totožné jako důvody, které žalobce uvedl již v rámci své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s těmito důvody se žalovaný v rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 28. 7. 2022, č. j. OAM-668/ZA-ZA11-K01-2022, řádně vypořádal. V nyní napadeném rozhodnutí pak žalovaný na předmětné rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany odkázal právě s argumentem, že po posouzení uvedených důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dospěl k závěru, že žalobce ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl zcela stejné důvody jako ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

16. Ze spisového materiálu i napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že se žalovaný zabýval i otázkou, zda nedošlo v zemi původu žalobce k podstatným změnám, které by byly relevantní ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný vycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobce, které jsou součástí spisového materiálu a jejichž výčet je uveden i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a žalobce se s nimi mohl v rámci správního úkonu seznámit a vyjádřit se k nim. Soud konstatuje, že žalovaný situaci v zemi původu evidentně zjišťoval a zabýval se jí, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí následně konstatoval, že po vyhodnocení výše citovaných podkladů uzavírá, že v X nedošlo od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, k žádné zásadní změně z hlediska obecné bezpečnostní či politické situace, která by samotná mohla mít vliv na posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud z aktuálních podkladů obsažených v předloženém správním spise ověřil, že v zemi původu žalobce – v X od doby, kdy byla posuzována předchozí žádost žalobce, skutečně nedošlo ve vztahu k žalobcem tvrzeným důvodům k žádné změně politické či bezpečnostní situace, stejně tak tam nedošlo ani k jiným změnám, které by mohly být podstatné ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany. Závěry žalovaného mají náležitou oporu ve správním spise.
17. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o naplnění podmínek pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v rozhodnutí odůvodnil.
18. Za situace, kdy v daném případě byly naplněny podmínky pro postup dle § 25 písm. i) zákona o azylu ve spojení s § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy pro zastavení řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, nebyl zde již prostor pro meritorní posouzení této žádosti. Žalovaný se tudíž nedopustil žádného pochybení, když se za daných okolností nezabýval opakovanou žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně.
19. Pro úplnost soud dodává, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je totiž postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele. (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 6 Azs 60/2020 – 23)

20. Zcela vyloučeno pak je, aby institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany sloužil k opětovnému vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany pouze z důvodu, že žadatel o mezinárodní ochranu nebyl spokojen s výsledkem řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a snaží se tímto postupem dosáhnout ze svého pohledu pozitivnějšího výsledku.
21. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. března 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.